

Hoe de boom haar kleet kreeg

Een winterse kunstwandeling voor een
mooiere en lievere wereld voor iedereen.

Beste bezoeker,

Drie maanden lang was ik te gast op Landgoed Zonheuvel als artist-in-residence. Hier heb ik veel gewandeld en gemaakt. Want ik ben een textielkunstenaar en verhalenverteller die liever buiten dan binnen is.

Het resultaat is zes werken op zes plekken op het landgoed. De plekken kun je vinden op de kaart. Elk werk vertelt iets over waarde en wat het betekent om mens te zijn. Het zijn werken over thema's die mij als mens, kunstenaar en ondernemer bezighouden.

Maarten Maartens, de stichter van deze plek maakte zich in zijn tijd (begin 20ste eeuw) zorgen over de hardheid van de wereld. Nu heeft het geen zin om te discussiëren of het nu of toen een hardere wereld was, elke tijd heeft denk ik zijn hardheid. Wel kan ik me vinden in zijn zorgen.

Met mijn werk en als mens streef ik naar een 'mooiere en lievere wereld voor iedereen'. Als kunstenaar doe ik dat door waarde te laten zien. Want als je waarde in alles kan zien en ruimte in je hart kan maken voor de waarde van iedereen, wordt de wereld een stuk mooier en liever.

Mijn uitnodiging voor jullie, bezoekers, is om je hart te openen en om je te laten verwonderen door mijn werken en door de schoonheid van het bos. En om te kijken wat waarde heeft. Zodat we vanuit die waarde zachter en liever naar elkaar kunnen zijn. Zo ontstaat er ruimte voor ons allemaal. En als er mensen zijn die aardig naar elkaar blijven, zijn er altijd lichtpuntjes die een harde wereld de moeite waard maken.

Want alles en iedereen heeft waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen.

Liefs,

Rianne / Quiltkunstenaar Kick Ass Quilts

Er zijn van 18 december t/m 20 januari zes kunstwerken te zien op Landgoed Zonheuvel gemaakt door kunstenaar Rianne Doller (Kick Ass Quilts). Deze kunstzinnige wandeling is haar afsluiting als artist in residence in de torenkamer van het Maarten Maartenshuis.

Kijk voor meer informatie of voor de digitale kaart en teksten op www.kickassquilts.nl/zonheuvel of gebruik de QR-Code.

Van 2 t/m 20 januari is de kaart ook bij de receptie te krijgen

Bij de receptie zijn ook Geluksvogels te koop als aandenken aan de wandeling.

Hoofdstuk 1: Kijkt het bos naar jou?

Hoe mensen naar de natuur kijken, wordt voor een groot deel door een menselijk perspectief bepaald. Wat er vervolgens geconcludeerd wordt over de waarde van de natuur heeft vervolgens vaak ook een nogal menselijk sausje. Ook stoppen we menselijke beelden in de natuur. Dat heet met een duur woord antropomorfisme.

Lang geleden waren er al (natuur)filosofen die zich de vraag stelden: wij kijken wel naar de dieren, maar kijken de dieren ook terug? Inmiddels weten we wel dat dieren ook een eigen bewustzijn hebben, hoewel we die ook nog erg vaak vermensenlijken. Maar hoe zit dat met bomen en een bos?

Iedereen heeft een ander verhaal of beleving met bos. Voor de een is het een plek om te wandelen met de hond, voor de ander is het een bron van hout. Voor de een is het een plek om belangrijke natuurwaarden te halen, voor de ander is het een gevaarlijke plek met wilde beesten. Iedereen wil dat het bos zich vormt naar z'n eigen behoefte.

Maar wat vindt het bos zelf? Of moeten we het eigenlijk aan elke boom apart vragen? Heeft elke boom een eigen persoonlijkheid en mening? En wat vindt een boom waardevol? En is een gecultiveerde boom ook eentje met een persoonlijkheid, of kan die door alle menselijke ingrijpen niet meer zichzelf zijn?

Op Landgoed Zonheuvel komen veel van deze vragen samen. Er zijn hier namelijk heel veel verschillende soorten bos en bomen. Sommige natuurlijk, sommige door mensen aangeplant en sommige bevrijd. Elk vertelt een eigen geschiedenis en verhaal. Stel jezelf tijdens het wandelen deze vraag:

Hoe kijk jij naar het bos, en vooral hoe kijkt het bos terug naar jou?

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Hoofdstuk 2: Hoe de boom haar kleed kreeg

Dit is een oude Amerikaanse eik. Dit is een zogenaamde uitheemse soort. Ze komt uit Amerika. Er zijn mensen die vinden dat dit soort bomen weg moeten omdat ze hier niet horen. Maar landgoedbeheerder Peter van Doorn heeft de boom ruimte gegeven om te groeien en te stralen. En zo leeft de boom al honderd jaren op het landgoed. Rianne, textielkunstenaar en artist-in-residence op het landgoed, heeft de boom daarom een Krachtdeken gegeven. Om de boom te laten weten dat ze goed is zoals zij is. En dat ze mag blijven. Ook geeft de deken extra kracht en warmte de komende winter.

Krachtdekens worden gemaakt door vrijwilligers voor Stichting Krachtdekens. Normaalgesproken worden ze gedoneerd aan jonge mensen die wel wat extra kracht en moed kunnen gebruiken. Deze is voor de eik, want er zijn ook bomen die extra kracht en moed kunnen gebruiken! Leer meer over de stichting op www.krachtdekens.nl.

Wie gun jij een Krachtdeken in 2026?

PS. Eentje voor die persoon aanvragen kan via Krachtdekens.nl

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Hoofdstuk 3: De bomen die gezien willen worden

Deze twee oerhollandse beuken staan hier al heel lang. Ze komen uit de tijd dat dit nog een zonnige heuvel was. In hun begintijd was hier nog geen parkeerplek. En nu zijn ze oud. Dat kun je zien aan de paddenstoelen op hun stam.

Het is mooi dat deze oude beuken er nog zijn. Ze zijn getuigen van een leven dat veel mensen zich niet kunnen voorstellen. Het was een rustigere tijd zonder social media, fast fashion en overconsumptie. Maar het was ook een tijd van uitgebuite dienstmeisjes, armoede en weinig ruimte om jezelf te zijn en te kiezen wat voor werk je deed.

Kunnen we in deze tijd mensen en zaken beter zien voor wat ze zijn? Zelfs in al hun flamboyante glorie? En kunnen we iedereen vervolgens ook in ons hart sluiten? Ik denk van wel. In een andere tijd was ik met mijn ideeën, persoonlijkheid en kledingstijl zeker op een brandstapel beland. Tegenwoordig is er vooral kans op een metaforische brandstapel. Ook pijnlijk, wel minder dodelijk. We zijn er dus nog niet.

Er zit kracht in alles en iedereen zien en accepteren voor wie of wat ze zijn. Want de wereld is toch een stuk leuker met een levendige keur aan mensen.

Als mensen gezien worden (en zichzelf zien), worden ze in hun kracht gezet. En als iedereen doet wat haar past, wordt al het nodige gedaan. En zo krijgen we een mooiere en lievere wereld voor iedereen.

Word jij gezien voor wie je bent? En durf jij anderen te zien voor wie ze zijn?

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Hoofdstuk 4: Zullen de sparren gespaard worden?

Zonheuvel was ooit een heuvel zonder bomen: daar komt de naam vandaan. Nu staat de heuvel vol met bomen en is het lastig iets anders voor te stellen. Sterker nog: het wordt ruzie als alle bomen gekapt zouden worden en de heuvel weer een kale heuvel wordt.

De meeste van deze douglassparren zijn enkel geplant met als doel zo snel mogelijk te groeien om weer gekapt te worden. De bomen zouden palen in de mijnen van Limburg worden. Ze hadden een puur economische waarde. Maar ja, de mijnen zijn dicht en de bomen zijn daar niet meer voor nodig. Maar als iets er eenmaal een tijd staat, wennen we eraan en mag het niet meer weg. Verandering is moeilijk en dan krijgt het cultuurhistorische waarde met een duur woord.

Maar ja, niet alles wat er gevoelsmatig altijd al was, is waardevol. Dit soort bos heeft bijvoorbeeld weinig ecologische waarde. Vroeger was niet alles beter en soms is verandering nodig. Of willen we terug naar de kolenmijnen? Niet alles moet weg, maar verandering geeft ook ruimte voor nieuw leven.

Dus wat denk jij? Moeten we de sparren vieren, vernietigen of verwarmen?

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Hoofdstuk 4: Wat doe je als je kunst wordt vernield?

Want dat is gebeurd bij één van mijn werken van de winterse wandeling op Landgoed Zonheuvel. Alleen de hoge elementen zijn nog over. Kijk maar naar de voor- en na foto. Ik wist dat dit kon gebeuren en had er ook al rekening mee gehouden.

En toch. Nu het gebeurd is, raakt het mij wel. Want wat er gebeurd is, is niet oké. Ik heb veel moeite in het werk gestopt om mensen iets mee te geven. En dat is nu voor niets. En ook wordt andere mensen een mooie ervaring ontzegd. Ik heb rond de kerstdagen even de tijd genomen om te bezinnen wat ik hiermee wil en wat ik hier nu van vind.

Wil ik de resterende werken weghalen om ze veilig te houden? Of wil ik als een soort cipier eindelijk rondjes lopen op het landgoed om de werken te bewaken? Ga ik proberen het werk te herstellen?

Op den duur viel het kwartje en realiseerde ik me dat het gesloopt worden van mijn werk een puzzelstukje in het verhaal van de tentoonstelling is. Want mijn werken gaan juist over openheid en omarmen wat er is, en de vergankelijkheid van het leven accepteren. En daarbij had ik een belangrijk aspect nog niet benoemd.

Kwetsbaarheid.

Kwetsbaarheid om iets buiten op te hangen. Om je open te stellen voor de mening van anderen.

Om eigen keuzes te maken. Om krachtig bij je eigen waarden te blijven. Om jezelf open te stellen voor een ander. En om jezelf in te zetten voor dingen die belangrijk zijn, ook als het effect ervan klein lijkt of wanneer je weerstand tegenkomt.

En om daarin te accepteren dat je geraakt gaat worden. Want zowel pijn als vreugde hoort bij het mens zijn. En de magie zit hem in dat te accepteren, ervan te leren, en om op je eigen manier door te gaan zonder verbitterd te raken.

Dit is de kracht van kwetsbaarheid voor mij.

Dus mijn werken blijven hangen voor mensen om te zien. Ik vertel verhalen en die verdienen het gezien te worden. Het delen van de verhalen van het bos is belangrijker dan mijn angst om dingen te verliezen. En het vernield worden van het werk is met dit verhaal onderdeel geworden van het overkoepelende verhaal.

Jezelf kwetsbaar opstellen vertelt je alles over wat het betekent om mens te zijn.

ps. Overigens neem ik het landgoed en de beheerders niets kwalijk. We hebben deze mogelijkheid besproken en ik heb de risico's als onderdeel van de ervaring geaccepteerd.

Hoofdstuk 4: Wat doe je als je kunst wordt vernield?

Voor foto

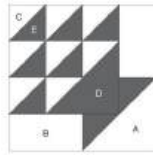

Hoofdstuk 5: Het bos dat het zelf mag doen

Ik dacht ik moet mijn vuisten ballen
Iemand zei: open je hand
Ik dacht ik val door de mand
Iemand zei: er is geen mand
- Wie is van hout, Jan Foudraïne

Dit is het mand-quilt patroon. In het werk voor je is er een gat op de plek van de mand. We hebben immers net in het gedicht geleerd dat er geen mand is.

Als je door de mand kijkt, zie je iets liggen wat 'het bos dat van zichzelf is' heet. Een plek waar het bos zelf mag bepalen wat er gebeurt. Je mag het bezoeken, maar niet bepalen of een boom genoeg ecologische waarde heeft, om mag vallen, of welke vogels hier zouden moeten vliegen.

Sommige mensen vinden dat gek. Want we hebben in Nederland natuur gekoppeld aan waarden, kaders en het idee dat het strak beschermd moet worden om vrij te kunnen groeien.

Het stuk land naast 'Het bos dat van zichzelf is' is daar een mooi voorbeeld van. Daar wordt bos heide. Dat is zo bepaald door wijze mensen in een ministerie. En daar horen specifieke planten en beesten bij die nu geregeld worden. Bomen worden geroid en ergens anders geplant en heidewezens worden aangemoedigd zich er te vestigen.

En wie is er dan gek? De mensen die een bos het zelf laten uitzoeken? Of de mensen die voor de natuur bepalen waar het moet groeien?

Ik weet het niet. Ik denk dat beide er moeten kunnen zijn. De wereld wordt sterker wanneer er ruimte is voor diversiteit en experiment. Er is geen mand. Laat los en omarm de diversiteit in de wereld en verwonder je over wat er allemaal kan.

Durf jij door de mand te stappen en alle kaders in je hoofd van hoe het moet en hoe het hoort los te laten om te zien wat er van waarde is aan de andere kant?
Of blijf je zitten?

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde.

De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Hoofdstuk 6: De boom die het geluk vond

Het leven zit vol met kleine sprankjes van geluk en blijheid. Dit geeft sjeu aan het leven.

De kunst is om die momenten te herinneren en vast te houden. Ook als het minder gaat. Om te realiseren dat momenten van geluk en blijheid altijd in de buurt zijn. Geluk vliegt zo altijd met je mee als een vogel. Het ene moment meer zichtbaar dan het andere, maar altijd in de buurt.

Deze boom heeft absoluut het geluk gevonden. Kijk hoe vol hij hangt met geluksvogels!

Geluksvogels worden gemaakt van restjes oud textiel. Dus ze weten hoe het werkt om troep en negativiteit om te zetten in iets waardevols. Geluksvogels zorgen voor wat extra zachtheid en tederheid in je leven. En ze herinneren je aan wat belangrijk voor je is.

Ik heb zelf twee van deze geluksvogels. Eentje kijkt me streng aan als ik gemeen tegen mezelf ben. De ander vindt ALLES wat ik maak leuk. Samen zijn ze mijn team dat me aanmoedigt te zijn wie ik ben en om krachtig een stem in de wereld te zijn wanneer het mij zelf even niet lukt.

Geluksvogels herinneren je aan de mooie dingen in het leven en geven kracht. Ook als het niet altijd gaat zoals je wilt. Want geluk zit (voor mij) niet in perfectie, maar in het omarmen van de mooie, waardevolle dingen en het accepteren dat het leven soms niet gaat zonder de hoop te verliezen.

Waar zit geluk in voor jou?

PS. Je kunt je eigen geluksvogel adopteren bij de receptie van het hotel of via Rianne (www.kickassquilts.nl).

Dit werk is onderdeel van een winterse kunstwandeling op het landgoed deze winter. De kunst hangt t/m 20 januari. Wil je alle locaties zien? Kijk op www.kickassquilts.nl/zonheuvel voor een kaart.

Alle werken zijn gemaakt van afval, Gered Textiel zoals ik het liever noem. In plaats van dat het verbrand wordt, of verscheept naar de andere kant van de wereld, worden het mooie werken die mensen schoonheid en verwondering laten ervaren. Alles en iedereen heeft namelijk waarde. De kunst is die waarde te zien en vast te grijpen

Het slot: wat ik de bomen nog wil zeggen

De wandeling is klaar! Je bent weer bij het eindpunt. Want het leven bestaat uit cirkels. Heb je genoten van de wandeling? Laat dan een berichtje of foto's die je gemaakt hebt achter in het digitale gastenboek. Wil je mijn werk volgen? Schrijf je in voor de kunstenaarsbrieven.

Digitaal gastenboek:

Nieuwsbrief:

Steun mijn werk

Tijdens het maken van deze tentoonstelling kreeg ik vaak de vraag of quilts wel buiten kunnen hangen. En we zijn het nu samen aan het ontdekken.

Ik geloof zelf namelijk niet dat alles eeuwig hoeft te blijven bestaan om waarde te hebben en om geliefd te zijn. Soms is de eindigheid van iets accepteren onderdeel van de schoonheid. Dus het weer loslaten en door de mand stappen.

Misschien kan ik nog een keertje met deze werken exposeren en misschien halen ze het niet tot het eind. Wat ik wel zeker weet, is dat het een interessant proces gaat zijn. Ik kijk ernaar uit om de quilts in de winterzon, regen, sneeuw en storm te zien. En mochten ze vroegtijdig uit elkaar vallen, ben ik daar ook om het te zien (en op te ruimen). Dus als je een vrouw in rokken met lang haar naast een werk ziet mompelen de komende weken, dan ben ik dat hoogstwaarschijnlijk zelf, om te kijken hoe het met de werken gaat, en om te genieten van kunst waar het hoort: buiten in de wereld.

Ik draag deze wandeling op aan mijn opa. Hij overleed op de gezegende leeftijd van 90 jaar, kort voordat de wandeling klaar was. Daarom leefde hij extra mee in mijn hoofd tijdens het afronden van de werken. Het was zijn tijd en hij is als een geliefd man heengegaan. Het gebeurt niet vaak dat er drie generaties staan te huilen aan je kist. Het was, voor zover dat gaat, een mooie dood, en ook heel treurig. Beide emoties laat ik er zijn.

Hij zal het fijn vinden te weten dat het goed met me gaat en dat ik dingen doe waar ik gelukkig van word. Opa, je was een leuke en geliefde man. Rust zacht en het ga je goed! En ik zal voortaan 'wel even zwaaien' als er iemand langs wil komen.

Liefs,
Rianne

Bedankt aan Wim & Desmond van de SBI, Peter van Doorn van Goedlandt, de mensen van de receptie van Hoten Zonneheuvel, Peter van het bos dat van zichzelf is en Dimphy voor alle kansen en steun bij deze tentoonstelling. Dank aan mijn lieve vriendje en de vogeltjes die soms harder in mij lijken te geloven dan ik zelf. En tenslotte dank aan mijn oerzusje Saskia, die, al ver voor ik het zelf zag, mijn kracht zag en ook meestal harder in mij gelooft dan ikzelf.

Het geloof in mijn eigen kracht begint te komen mensen!

Geluksvogels

Beste lezer,

Dit zijn geluksvogels. Gemaakt van de restjes stof van de winterse kunstwandeling die op het landgoed te zien is. En van restjes die door mijn atelier dwarrelden.

Waarde en schoonheid zit soms in kleine zaken verscholen. Deze geluksvogels dienen als herinnering aan wat belangrijk voor je is en om lief voor jezelf te zijn. Ze zijn een kleine, zachte manier om geluk vast te houden of om geluk door te geven.

Wil je een geluksvogel mee naar huis? Ze kosten €15,- per stuk.

Wil je de wandeling lopen? Haal een kaart bij de receptie of download er eentje via de QR-Code of www.kickassquilts.nl/zonheuvel

Liefs, Rianne / Kick Ass Quilts

